

סלווה נקארה-חדאד, 26, גיבורת סרט על אהבה אסורה בין בת-טובים ערביה לקצין-יבוס ישראלי (מימין), מספרת על חייה, שאיפותיה וחלומה הגדול: לשחק את לידי מקבת

הבכורה מהנדסת, ואחי גם הוא יועץ מס. הורי יוניס-אורתודוקסים ולי מעשה הם זרוקים, שמחקים את הבורגנים. בילדותי הייתי בגן קוי מוניסטי. ימי כיתהספר היסודי עברו עליי במוסד פרוטסטנטי. תיכון בבית

מיגבלות חמורות לצאת. ללא נישואין או אירוסין, עם גבר ערבי. ועל אחת כמה וכמה עם גבר יהודי, מה עוד שהוא איש צבא. ומהצד היהודי אני מרגישה חומות, רצון לשמור על המיסגרת היהודית.

אני מצליחה מפני שאני ערביה!"

ספר יוניס-אורתודוקסי ואחר-כך בית צבי של היהודים.

אבל אין לי יחס לשום דת. אף פעם זה לא עניין אותי ולא ריגש אותי. למדתי בכתיספר ערבים פרטיים. שאינם קשורים למישרד-החינוך. בגלל הרמה הגבוהה שלהם ותוכנית הלימודים העשירה שבהם. אבל לא אהבתי את מיסגרת הלימודים. לא אהבתי ללמוד. אהבתי לקרוא ולכתוב. קראתי סיפורי פסיכולוגיה, סיפורת פלסטינית ומחקרים על פליטים.

הייתי חברה במפלגה הקומוניסטית. חילקתי כרוזים, השתתפתי

ואני ערביה, פלסטינית, ישראלית. אני ערביה כי אני ערביה. אני פלסטינית, כי הוריי פלסטינים. אני ישראלית כי יש לי אזרחות ישראלית. זו עובדה. עירוב של דברים. אני גם קוסמופוליטית. אני לא מאמינה בלאום או בדת, אלא באדם. בפרט בבית הוריי ספגתי את ההשקפה הליברלית.

אנחנו תישעה דורות בארץ. נולדתי בחיפה ב-1959, במושבה הגרמנית. סביבה מעורבת, יהודים וערבים. גרלתי בבית בורגני, די אמיד. לאבי יש מישרד פרטי של יועצי-מס. אמי אחות במיקצועה. אני בת אמצעית. אחותי

שית זה לוקוסו שלא כל אדם מרשה לעצמו. העירום היה מקטין את היופי, הטוהר, והראשוניות שיש בליילה.

מיגבלות וחומות

א הבתי את רעיון האהבה הזאת, שבין השניים, יש בו העזה. הוא פותח פתחים שאנשים לא חולמים בכיוון הזה. ישנם גם ערבים וגם יהודים שלא מעזים להרשות לעצמם, לחשוב על אפשרות של אהבה בין שני העמים. ובמיוחד ערביה עם יהודי. במיגור הערבי, לאשה הערביה יש

כמובן שהיה קונפליקט בין הדמות הצבאית של בני, לבין האלמנט האנושי של ליילה, המתאהבת בבני יותר ויותר. המצב האנושי של ליילה היה חזק יותר מהמצב הפוליטי. וכתוצאה מכך יוזמת ליילה את המגע הגופני. בני, בתוקף סמכותו, אולי לא יכול היה להרשות לעצמו ליוזם מגע גופני, ולכן הייתי מוכנה ללכת עד הסוף אחרי רגש וצורך פנימי חזק מאוד. זה מה שעושה את ליילה לבן אדם ולא פלאקט.

בסרט הזה לא הייתי מוכנה להתפשט. ליילה התפשטה מספיק מבחינה ריגשית, וללכת עד הסוף מבחינה ריג

ב סרט אני מגלמת את ליילה, שחיה במישפחה בורגנית, עשירה בקנה-מידה בינלאומי. בהתחלה ניסיון ללכת על דמות ערבית סטריאוטיפית. אבל בתקופת החזרות והצילומים ידעתי שאני חייבת להשאיר לעצמי פתח, כדי לצאת מהעולם הזה. החלטתי לדבר עברית תיקנית. השארתי לעצמי תיסרוקת וזרקה קצת, למרות הניגוד האלגנטי. אחרת, איך הייתי יכולה להעביר את המציאות שאני חיה בה. שאינני אוהבת אותה, ובנוסף לזה מתאהבת בגבר שהוא סמלי-הכיבוש?

יהושע טובול שם כפי אחת הרמויות של הפלסטיניות שלו מישפט האומר: "איוו משיכה יש לקורבן אל מול סקס-אפיל של התליין — הוא יכול להסתובב חופשי עם נשק ומדים, ואני צריך לסרס את עצמי... כדי לקבל, בחסד, רבע וכות קיום". וזה קצת ליילה. היא נאמת חיפשה גבר, חיפשה כוח, וברגע הראשון שהיא ראתה את בני (אהרון אפלה, המשחק את התובע הצבאי של הגדה) משהו קרה לה.

כפגישה השניה ביניהם, כחאפלה שנערכה כסולחה בין המישל הצבאי לבין המועמד לראשות עיריית רמאללה, מחפשת ליילה את העיניים של בני כדי לברוק מה קורה להן, מה פשר התחושות שהם חשים זה לזה. אחרי המכטים שהחלפנו כינינו כחאפלה, אני, ליילה, הייתי נתונה במעצר, בגלל ירוי-אבנים עליידי ילדים. התקשתי אליו טלפונת כדי שיחלף אותי. במורע התקשרתי אל בני, כי הייתי במצוקה ונוקקתי לעזרתו. ובתת-מודע — התקשרתי אליו שלא במיקרה, אלא בגלל המשיכה שחשתי אליו. ואז ברגע הרמאתי, כשנודע לי שילד ערבי נהרג עליידי כוחות-הביטחון הישראליים, הרשיתי לעצמי להישען על בני, שהיה ליצדי ותמך בי.

"נפגשנו ליד המקרר. שלומה טוב!"

בספרים. על אחד המדפים מסודרות קסטות בסדר מופתי. ובכלל ריח הנקיון עולה מכל מינה בדירת שלושת החדרים.

החום הביתי של בני-הזוג משרה גם אווירה מאוד רגועה ביחסים שבינם לבין בנם — לוואי, סלווה מקדישה לבנה המון תשומת-לב. אם זה רק מתאפשר לה. היא מדברת אליו בטונים מאוד שקטים, גם כשהילד מרגיז. וכך עם בעלה, שאיתו כנראה קשה לריב, משום הסבלנות שהוא מקריין.

עימד בן ה-32, גבר גבוה, נאה ונעים-הליכות, נולד וגדל בנצרת. שם סיים את לימודיו התיכוניים והמשיך בטכניון, בחיפה. הוא למד אומנס הנדסת-מכונות, אבל עובד כיועץ-מס. עימד מדבר כמעט בלחש. העברית שלו רהוטה ועשירה וללא שמץ של מבטא זה. בניגוד לסלווה, שבעברית שלה מורגשת מאוד הנגייה הערבית.

עימד אינו מוכן לחשוף את עצמו. הוא עונה באלגנטיות תשובות לאקונות. אבל שלא לפני האומה, הוא פתוח ומספר על עמדתו ביחס לדרכה המיקצועית של אשתו. "אני יודע שהתחנתתי עם כוכבת, אז מה הבעיה?" וגם כשקשה לו, הוא נוהג לספר בבדיחות-הדעת על סלווה. כששואלים אותו לשלומה, הוא אומר: "נכנסתי הביתה, היא עמדה לצאת. נפגשנו ליד המקרר. אני חושב ששלומה טוב." עימד תומך באשתו. הוא נוהג לקרוא את המחזות ולהביע את דעתו. מהדמות שמגלמת סלווה בסרט (וערביה בורגנית, אלמנתו של אחד מנכבדי רמאללה, המתאהבת בתובע צבאי ישראלי, השונא ערבים) הוא מסוייג, אבל אינו מפרט. סלווה חושבת אחרת.

סלווה נקארה-חדאד, שחקנית ערביה בת 26, מככבת בתפקיד ראשי בסרטו של ניסים דין, גשר צר מאוד. הסרט יוצא לאקרנים בימים אלה, וסלווה תהיה בודאי מקור גירוי לסקרנותם של עיתונאים, מבקרים וקהל גם יחד. ובצדק, היא שחקנית טובה, ואשה יוצאת-דופן. יש בה אלמנט מרדני בולט. הן בהופעתה, והן באישיותה.

סלווה אינה קלה לעיכול. לפעמים היא רכה ונעימה. לעיתים תקיפה מאוד וקשה. היא חותכת דברים באחת, וכל נסיון לשכנעה יגרום לתוצאה ההפוכה. ברור לעין כי יש לסלווה עמדה נחרצת ונוקשה לגבי שאיפותיה ומטרותיה. הן לא באו יש מאין. היא צמחה על אדמה דשנה. שללא ספק נותנת בה היום את אותותיה. דריכה העצמאית וחיה החופשיים הינם תופעה חריגה. ביחוד ברחוב הערבי. למרות החיים הבורגניים לכאורה שהיא מנהלת.

סלווה נשואה לעימד, יועץ-מס במיקצועו, ואם לבן, בן שנתיים וחצי. היא גרה בחיפה, עיר מולדתה. הבית שבו מתגוררת סלווה הוא בית מעורב. חיים שם, בשכונת ערבים ויהודים, בית ישן, שנבנה ב-1935. מצופה באבנים מסותתות. עולים אליו דרך נתולי מדרגות. מראה מאוד אקוטי. מהרחוב אפשר להשקיף על נמל חיפה.

סלווה ובעלה, עימד, אינם מתרגשים. הם בחרו בדירה בגלל התיקרה הגבוהה. הריחט שבדירה פונקציונאלי ומשרה אווירה חמה. החל מהשטחים המונחים על ריצפת כל חדר, הכריות המפוזרות בין הספות הרחבות, וכלה בארון-ספרים גדול וגדוש